

Retspolitiske udvalg.

24. februar 2008

Det er min store bekymring at, der ikke bliver inddraget uvildige psykologer og psykiatere i vurderingen af de indsatte på Anstalten ved Herstedvester.

Det er både i henhold til indsattes videre liv og vedrørende medicinsk kastration.

Det er på baggrund af skærper i lovgivningen, som har sat denne bekymringsspire.

Det har gentagne gange vakt min opmærksomhed, at der altid er fokus på den indsatte, som nu er blevet genganger i systemet.

Der er aldrig fokus på den indsats, der er iværksat for at undgå en gentagelse.

Behandlerne må man gå ud fra har et ansvar overfor den indsatte, de pårørende & samfundet.

Danmark har i forvejen et meget stort antal sindslidende, bliver der ikke foretaget en større indsats fremover, kan Danmark bryste sig af at have et endnu større antal sindslidende efterhånden, som de indsatte i de danske fængsler bliver løsladt.

Det er svært at være indespærret.

Det har nogle gevaldige omkostninger rent psykisk, og med den måde, hvorpå systemet er opbygget, hvor indsatte ikke kan få lov til at udtrykke sig frit verbalt, dermed mener jeg, bruge det danske sprog, som det bruges af de fleste, med dets indbygget bandeord, uden dette kommer til at udløse en bøde.

Det er en måde at få lukket dampen ud, og er et sundhedstegn.

Det man får ud af at lukke munden på dem, er nogle personer, som er meget indelukket, der går rundt, som omvandrende vulkaner, tikkende bomber.

Disse eder & forbandelser kommer i kølvandet på deres omgang med nogle fængselsfunktionærer, som i det daglige, genere de indsatte på alle tænkelige måder.

Det er urimeligt og ikke holdbart i det lange løb.

Et andet aspekt af disse daglige krænkelser medfører at den indsatte ikke kommer til at vise sit sande jeg overfor psykologen og psykiateren, som er nødsaget til at bruge tid på den unødvendige frustration den indsatte bærer rundt på.

Det er en tidsrøver, hvor det i værste fald vil medføre fejlvurdering efterfulgt af fejlbehandling, udeblivelse af udgange, orlov, prøveløsladelse og i nogle tilfælde forsinket løsladelse.

Dertil kommer selve fængsels symptomerne, som også ligger i vejen.

Over et efterhånden langt forløb har der i medierne været omtalt omsorgssvigt & overgreb på plejehjemsbeboere, som der ikke skal herske nogen tvivl om er nogle af de svage i vores samfund.

Indsatte i fængslerne tilhører også en svag gruppe i vores samfund. Men årsagen er en helt anden.

Sådan har man valgt det skal være. Indsatte er bundet på hænder & fødder af regler & love.

Der er medvirkende til at nedbryde individet.

Samtidigt er det nærmest umuligt at få medhold hos DFK.

Mine spørgsmål til det retspolitiske udvalg er følgende:

Vil man sørge for en sikring af de indsattes sameksistens med både de pårørende & samfundet. På en sådan måde at alle føler sig tilfredse, ved at implicere uvildige psykologer og psykiatere?

Ville man i stedet for den meget omtalte hævelse, sænke strafferammen, nedsætte den negative påvirkning ved længerevarende fængselsophold.

Derved medvirker til at støtte en stor del af befolkningens retsbevidsthed.

Indsætte et tilsyns, der skal sørge for at de indsattes hverdag har en sammenhæng, der gør det tåleligt at være frihedsberøvet.

Det fremgår af DFKs rapport,

”Behandling af sædelighedskriminelle i Anstalten ved Herstedvester 2006 ”

At man benytter en eksterne endokrinologiske konsulent, jeg har endnu ikke mødt nogen, som har haft eller hørt om samtaler med en sådan. Det er det eneste udefrakommende fag personel, jeg har, kunne finde i det undersøgte materiale.

De venligste hilsner